

BUDE NARVAN KOMETOU Z BRNA Z New Yorku k BMG

Jihomoravská metropole měla v hudbě vždy určitou osobitost. Alespoň co se bigbitu týče. Jen vzpomínejte, které brněnské kapely znáte. Jenom tak namátkou. Z kopce Petra Váší, rockovou legendu Progres, zajímavé a tvrdé hochy z Insanie, blackmetalové Rot a tak dále a tak dále. K těmto prověřeným jménům by ale časem mohl patřit i Narvan, tajné eso firmy BMG.

Duchovním otcem této formace, založené v červnu 1994 je zpěvák Mario Feinberg. Podívejme se tedy na jeho životní osudy, které s hudbou Narvanu také trochu souvisí. V roce 1989 emigroval z tehdejšího Československa a na několik let zakotvil v SRN. Tam pracoval u počítačů, ale to asi nebyla ta pravá práce pro člověka žijícího hudbou. Zkrátka, budoucí frontman brněnského objevu odletěl do New Yorku, který byl vředycky načichlejší hudbou všech kontinentů. Toto rozhodnutí zřejmě přineslo své ovoce, jelikož Mario veškeré písně budoucího Narvanu složil na území tohoto velkoměsta. Když se vrátil ze zámoří domů, natočil na vlastní náklady třípísňový demonánek, na kterém mu pomáhali bubeník a basák z kapely Pinguinez In The Bandage. Pak samozřejmě začalo obilgátní obíhání firem a vydavatelství, jenže Praha Mariovi prostě nepřiřostla k srdci. Sám na to vzpomíná: „V Praze to fakt nešlo. Chtěl jsem někoho, kdo by se tomu věnoval naplno a takové lidi jsem tam nenašel“.

Nenašel je v Praze, zato je našel mezi brněnskými muzikanty. Za bubny tedy usedl Hans Machala, sólovou kytaru vzal Martin Pokora, který dříve hrával u skupiny Výlet, a post basového kytaristy zaujal Zdeněk Smetana. Na posledně jmenovaného si ještě pamatujete ze souboru Drunk President, kde ještě hrál na desce Všechno hned z roku 1992. Kapelu měl tedy Mário pohromadě, a tak stačilo jen najít společnou hudební řeč a rychlík Narvan se mohl rozjet. Zde se dostáváme k otázce, z čeho vlastně Narvan čerpá. Pochopitelně, že je to Jimi Hendrix a Led Zeppelin, dále pak z moderny - tedy Seattlu, případně crossoveru, v neposlední řadě je to také funk. Je tu mnoho vlivů, což dává tušit opravdovou pestrost. Některé odříká-

vané pasáže připomínají dokonce i rap. I když sám frontman se tomuto stylovému zařazení brání „Pro mě to jsou spíše takové říkanky“, dodává na vysvětlenou. V každém případě to Narvan rozjel ve velkém a pravděpodobně ví, jak si získat zájem veřejnosti. Jeho videoklip Snadná ulice můžete vidět jak na ČT 1, tak na soukromém televizním kanále Premiera. Hlavní je ale to, že koncem března vyšlo u firmy BMG debutové album této skupiny, nesoucí název Bez filtru.

NARVAN A JEHO DESKA

Tato deska v sobě spojuje vlivy dnes velmi módního crossoveru, který je zde ale pojímán

velmi osobitě, s vlivy předchozích účinkujících muzikantů. Najdeme tu jak melodiku a zpěvnost Výletu, tak i funky metalovou mašinu Drum Presidentu. Jakoby se tu slučovaly albóvé počiny obou souborů, které ústřední postava Narvanu, zpěvák a tvůrce naprosté většiny repertoáru, Mario Feinberg, okořenil hardcore či seattle postupy tak dokonale, že start této kapely lze považovat za opravdu zdařilý. A jak že takový Narvan bez filtru chutná?

Desku otevírá skladba Prádelna mozků s textem složeným z úryvků reklamních sloganů. Ty jsou poskládány šikovně za sebe tak, že dávají vzniknout nové kvalitě. „- i krtek vyzkoušel - krásné vlasy bez lupů - jistota jistoty - umělé-

ho chrupu“. To vůbec není nápad k zahzení. Zdá se, že Mario Feinberg si dokáže při skládání textů s češtinou řádně pohrát. Důkazem tohoto tvrzení je především skvělá Bude-li to. Ke všemu do toho ještě dovede nacpat češtinu tak dobře, že produkce Narvanu je jedním z pádných protiargumentů těm, co trvídí, že tuto hudbu lze zpívat jediné v angličtině. Krásně nadupaná Booshit nám doslova vlije novou energii do žil a je jedním z vrcholů celé desky. Poněkud méně chytlavá je následující neradostně partnerská Já vím. Zato se však v jejím textu lze dobrat zajímavého pohledu na svět a v rapové části se dozvědet, že: „...když umíš zručně masturbovat-nebudeš hochu nikdy ženský potřebovat-dostaneš se bezpečně do Sextázie, bary jsou pro chlápky bez fantazie...“ Prostě textová stránka věci nebývale vyčuhuje zpod pokličky a dává o sobě vědět, coby nezbytná součást celku. Kromě výše uvedených skladeb stojí za pozornost také neutrální nakřáple punkový Lovesong. Snad absolutně nejlepší z celé desky se zdá být již zmiňovaná Bude-li to, po ní následuje Už ti nechci lhát a Láska nebeská. Posledně jmenované nejsou už taková nekompromisní dupárna. Jsou poněkud pomalejší a melodičtější, ale za to velmi zajímavě vystavěné. Narvan zde dokazuje zejména fakt, že u něj nemůžete dopředu odhadnout, jakou cestou se skladba bude ubírat. Oba názvy přímo svádějí k představě upoceného ploužáku, ovšem kdo tomuto klamu podlehne, šeredně se plete.

Píseň Snadná ulice, vybraná k propagaci desky, podle mého názoru album zrovna příliš nereprezentuje. Soudě podle ní byste na CD čekali dost odlišný materiál. Na druhé straně chápu, že v dnešní pomatené době, je tato píseň pro hodně kapel takřka solí nad zlato. Asi hlavně proto, že by jí bez velkých problémů zařadily do svého vysílání i ty nejkomerčnější rozhlasové stanice. Samozřejmě, že deska má i své minusy. Patří mezi ně třeba ne příliš výrazný Poslední vlak nebo okatě sociálně kritická A je to, kterou považuji za jediný podstatný textový úlet. Ale nechme mudrování a buďme rádi za Narvana. Doufejme jenom, že bude další štikou v našem rockovém rybníce.

Foto: Kateřina Šimerová